

Atrapats

Un relat de: [Esther Llombart Ramis](#)

Un innocent era condemnat i un lladre era indultat. Esquinçat per una corona d'espines, per unes fuetades solcades a l'esquena i per unes extremitats clavades a una creu, insultat i vexat, el pensament de l'inculpat era per als pobres ignorants que encara no sabien que el mal que llençaven tenia forma de bumerang i que tard o d'hora retornaria i els donaria de ple. Ai el karma, que la gent teixeix alegrement, com una xarxa invisible on acaben quedant atrapats, vida rere vida, fins que expien els pecats. La mort el mirava de fit a fit i mentre ell esperava que s'apropés una mica més i que l'abracés definitivament, deia aquestes paraules: «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan».

L'imperi acabà caient.

Dos mil anys més tard, avui un altre innocent és condemnat —si només fos un— i un altre lladre és indultat —si només fos un—. Un altre cop insults i vexacions, càstigs i privacions. La fe manté fort a l'inculpat. No el despista ni l'odi ni la rancúnia. El seu patiment l'acosta a aquell que és el seu guia.

Avui hi ha un altre imperi en caiguda lliure.